

Meditācijas: Svētā Ģimene

Pārdomas pārdomām Svētās Ģimenes svētdienā. Piedāvātās tēmas ir šādas: Ģimene Dieva plānā; katras dāvanas šūpulis; mūsu pirmais apustulāts.

31.12.2023

"Viņa tēvs un māte brīnījās par to, kas par Viņu tika sacīts" (Lk 2:33). Arī mēs esam pārsteigti, ka Dievs kļuva par dēlu, ka Viņam bija vajadzīga ģimene. Tur mēs mācāmies ļaut sevi mīlēt, ļaut sev palīdzēt, ļaut sev piedot. Ilgi pirms mēs to apzināmies,

mēs esam saņēmuši mīlestību un rūpes. Mēs nekad nespēsīm to kompensēt, un tas notiek paaudzi pēc paaudzes. Tā nav nasta, kas pārņem, bet gan realitāte, kas mūs piepilda ar pateicību un mudina atbildēt ar atbildi. Paldies, Kungs, par ģimeni, ko Tu esi devis katram no mums!

"Godā savu tēvu no visas sirds un neaizmirsti savas mātes bēdas, atceries, ka tās tevi ir dzemdējušas" (Sīr 7, 29-30), saka Svētie Raksti. Mums ir pienākums pateikties tiem, kas par mums rūpējušies, kad mēs paši nevarējām viņiem pateikties. Ir tikai pareizi, ka mūsu vecākiem ir jāpiedalās mūsu laimē. Viņi bieži vien ir bijuši tie, kas mūsu dzīvē ir iesējuši ticības un dievbijības sēklas.

Svētā Hosemārija mūsu priekšā izvirza katras ģimenes neaizstājamo misiju: "Kad es domāju par kristiešu mājām, man patīk tās iztēloties

gaišas un priecīgas, kādas bija Svētās Ģimenes mājas. Ziemassvētku vēsts skan ar pilnu spēku: "Gods Dievam debesīs un miers virs zemes cilvēkiem, kas ir labas gribas" (Lk 2, 14). "Lai Kristus miers triumfē jūsu sirdīs," raksta apustulis (Kol 3,15). Miers, ko sniedz apziņa, ka esam mīlēti no Dieva Tēva, iekļauti Kristū, pasargāti ar Vissvētākās Jaunavas Marijas gādību, pasargāti ar Jāzepu. Tā ir lielā gaisma, kas apgaismo mūsu dzīvi un kas personīgo grūtību un nelaimju vidū mudina mūs drosmīgi doties uz priekšu" [1].

Svarīgākais mūsu dzīvē ir zināt, ka esam mīlēti, un mācīties mīlēt. Un tas vispirms notiek mūsu pašu ģimenē. Tajā pašā laikā ir tiesa, ka ne viss ir ideāli. Mēs visi esam tālu no pilnības. Tāpēc tagad mēs varam lūgt Jēzu, Mariju un Jāzepu aizlūgt par visām grūtībās nonākušajām ģimenēm.

Varētu teikt, ka šis pirmais sociālais loks ir visu dāvanu šūpulis. Tajā mēs jūtamies apstiprināti par to, kas esam, jūtamies svētīti un atklājam, ka arī mūsu dzīve ir dāvana citiem. Mūsu sirdīs ir ierakstīts, ka mēs visi esam bērni. Daži ir arī tēvi, citi ir mātes, mums var būt māšas vai brāļi... bet mēs visi esam meitas vai dēli. Dzīve mums ir dāvāta, un kāds mūs gaida. Pat vissarežģītākajās situācijās stāvoklis būt bērnam ir tik spēcīgs, ka tas parasti paliek privilēģēts veids, kā satikt Dievu Tēvu.

"Ziemassvētki tiek uzskatīti par ģimenes svētkiem. Kopā sanākšana un dāvanu apmaiņa uzsver spēcīgu vēlmi pēc savstarpējas sadraudzības un izceļ ģimenes institūcijas augstākās vērtības. Ģimene tiek no jauna atklāta kā personu mīlestības kopība, kas balstīta uz patiesību, mīlestību, laulāto nešķiramo uzticību un dzīves pieņemšanu. Ziemassvētku

gaismā ģimene izprot savu
aicinājumu būt par projektu,
solidaritātes, piedošanas un ticības
kopienu, kurā indivīds nezaudē savu
identitāti, bet veicina visu izaugsmi,
nesot savas īpašās dāvanas. Tā tas
notika Svētajā Ģimenē, kuru ticība
parāda kā Kristus apgaismoto
ģimeņu sākumu un modeli."[2].

BETLĒMĀ Dievs ir kļuvis par vienu
no mums. Viņš vēlas dzīvot mūsu
vēsturē, mūsu ceļojumā un mūsu
brīvībā. "Ģimene ir kristoloģiska
zīme, jo tajā izpaužas Dieva tuvība,
kurš dalās cilvēka dzīvē,
apvienojoties ar viņu iemiesošanās,
krusta un augšāmcelšanās laikā"[3].
Tāds ir ģimenes spēks, kas mūs var
piepildīt ar cerību. Mīlestības
pārveidojošais un dziedinošais spēks
ģimenē spēj pārvarēt visas grūtības,
lai cik milzīgas tās arī nešķistu. Mūsu
ģimenes ir vieta, ko Dievs izvēlēties,

lai dotu mums visas savas dāvanas:
pirmkārt, dzīvību un līdz ar to ticību,
aicinājumu, vārdu, izglītību,
temperamentu, valodu, vietu, kurai
piederēt? Šis lielais izaicinājums lika
Svētajam Jānim Pāvilam II
Rožukroņa litānijā iekļaut
aicinājumu uz Ģimenes Karalieni.
Kopš tā laika miljoniem balsu un
siržu ir lūgušas Dievmāti sargāt visas
pasaules ģimenes, lai tās visas būtu
tas šūpulis, kurā cilvēce nepārtraukti
atjaunojas.

Mūsu miesa un asinis ir mūsu tēvi un
brāļi, un tieši ar viņiem ir jāsāk mūsu
apustuliskās rūpes. Tā sākās pirmo
Kristus mācekļu apustulāts. Andrejs
"pirmais atrada savu brāli Sīmani un
sacīja viņam: "Mēs esam atraduši
Mesiju," kas nozīmē "Kristu". Un viņš
viņu atveda pie Jēzus" (Jņ 1, 41-42).
Un Jānis, kurš kopā ar Andreju bija
pirmais, kas nāca pie mūsu Kunga,
paziņoja par savu atklājumu savam
brālim Jēkabam un sagatavoja viņu

laikam, kad Jēzus Kristus atradīs viņu tīklu vidū un aicinās kalpot Viņam. Ir loģiski, ka svētais Hosemarija par saldāko bausli bija nosaucis Mozus bausli par savas ģimenes godāšanu.

Kopā ar Mariju un Jāzepu mēs vēlamies, lai mūs pārņem bijība. Betlēmē Dievs nolaidās ikvienā ģimenē, it īpaši visvairāk ievainotajā, lai mūs dziedinātu, pavadītu un kopā ar mums atklātu izšķirošo lomu, kāda Viņam ir attiecībā uz katru bērnu un Jēzu.

[1] Svētā Hosemārija, Kristus iet garām, Nr. 22. [Sv.

[2] Jānis Pāvils II, Vispārējā audiencē, 1999. gada 29. decembris.

[3] Francisks, ex. ap. Amoris laetitia, Nr. 161.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/meditacijas-sveta-gimene/](https://opusdei.org/lv-lv/article/meditacijas-sveta-gimene/)
(11.03.2026)